



# LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagós)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga  
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

## El desarmament naval

A Ginebra han conversat Anglaterra, el Japó i els Estats Units per mitjà de llurs representants respectius sobre el desarmament naval.

Heu dit que han conversat, perquè precisament d'això es tracta, de conversacions i de res més.

En aquestes qüestions d'armaments, d'efectius militars terrestres, marítims i aeris, mai no s'arriba a un acord.

I quan les deliberacions i les discussions de les Conferències de torn es concreten en unes bases o en un tractat, d'aquest o d'aquelles cadascú pren el que li convé i queda la resta lletra morta.

No seran les darreres converses de Ginebra una excepció d'aquesta regla general. Sense voluntat de pau, sense ànims pacífics, no hi ha pau possible. I al món no hi ha voluntat pacífica, no hi ha ganes de pau. Hi ha, al contrari, odi, ambició, malvolences, esperit de revenja, apetits imperialistes, cobdícies i concupiscències sense frè. Així, doncs, com ha d'ésser possible una avenença fundada en l'equitat, en la igualtat, en la solidaritat i fraternitat internacionals? No. No hi haurà acord a Ginebra sobre els armaments de mar, com no n'hi ha hagut sobre res fonamental d'ençà que funciona la Societat de Nacions. Els Governos no volen pau a la mar, a la terra i a l'aire. Als de dalt, no els convé la pau. Es als pobles a qui interessa i són ells els que l'han d'imposar.

## REVETLLES

Malgrat que a la cort presumeixin, les revetlles barcelonines són més clàssiques i més típiques que les madrilenyes.

En això, com en tantes altres coses, el casticisme ha canviat de capital i ha fixat la seva seu entre nosaltres.

Si Goya tornés a néixer, vindria a pintar ací.

Les tres places de braus, "Villa-Rosa", tot el districte quint li robarien el cor.

Si quelcom mancava per obligar-lo a domiciliar-se al carrer Nou, les mostres revetlles —les millors d'Ibèria i del món— el convencien. Elles acabarien ide fer-li el pes.

Les revetlles madrilenyes no són revetlles. Són festes de carrer. Són festes de parròquia o de barriada i prou.

Són les festes de poble que hom celebra a tot arreu. Amb "caballitos", xurros, rifes, fira, balls... "y pare usted de contar".

A Madrid cada barri o cada parròquia té la seva revetlla. "La Paloma", el Carme, Sant Jaume, Sant Gaietà, tots els districtes de la "ria de l'ós" celebren les seves panatenees.

I no és això, no és això.

Solament a Sant Antoni de la Florida hi trobem una mica de color i del tast clàssic de la revetlla.

Sant Antoni és un sant castís i "cañí" ide debò i no Sant Jaume ni Sant Gaietà.

Entre nosaltres són Sant Pere i Sant Joan els que assumeixen la representació de la tradició revetllera.

A Barcelona la revetlla no és una festa de barri, com a Madrid, amb ballaruga i focs artificials.

La pirotècnia i els "charleston" es queden per a les festes de carrer.

Ací la revetlla té un caràcter més ample, té caràcter d'universalitat; és una festa ide tota la urbs, no d'una barriada de la mateixa.

La revetlla és la festa de les núpcies de la primavera amb l'estiu.

Les fogueres de Sant Joan i Sant Pere són el símbol d'altres fogueres: de les que abrusen la carn, de les que abrullen el cor.

Les revetlles són una mena de Carnaval de l'estiu, de pasquies paganes, de l'alegria i de la follia.

En elles hi ha llibertat, es pot pecar a dojo. Tots els pecats que aquestes nits es cometen són perdonats.

Tothom la nit de Sant Joan té carta blanca. Per molt que la vostra ànima s'embruti, amb un bany al matí esteu netejat.

Aquesta llibertat absoluta es pot atorgar a la passió un dia, los si voleu; la nit de Sant Pere, la nit de Sant Joan.

Es el que es fa a Barcelona.

Perllongar la bacanal tot l'estiu no és possible més que tirant aigua al vi, per a que no faci mal als que el beguin.

Es el que ha passat a Madrid.

ANGEL SAMBLANCAT



LA JOVENTUT D'ARA

—I que faràs després de guanyar el campionat de ball  
—Procurar guanyar el de dormir



## De la tranquil·litat

La paraula "tranquil·litat" que en sentit figurat palesa la calma, la quietud en els efectes de l'ànim, la pau i el repòs, a voltes acafonada amb excés, ocasiona greus trastorns. Bo és que, abans d'escometre, impetuosament, una cosa, es mediti amb calma, per assegurar-ne l'èxit; però excessivament, mai.

De tranquil·litat excessiva pecava el meu íntim amic Ramon, en sa extremada calma. Quan ell sabia d'algué que s'amoinava per sofrir un contratemps, una malaurança, li deia:

—Home, si té remei el cas, no t'hi amoïnis; si no en té... tampoc t'hi capfiquis.

El consell és sà, però no és admissible.

En Ramon mateix, amb el greu trastorn que li ocasionà el seu excés de tranquil·litat, ens dona la prova.

Abans del succés, en la intimitat d'ambdós, em va dir:

—Que no ho saps, Josep? La meua dona m'enganya.

—Què em dius, home!

—Sí, noi; m'enganya. És a dir, no m'enganya del tot, perquè... ja ho sé que m'enganya. He sabut que té un "fulano".

—Caram! I... ara, tu, què penses fer?

—Jo? Per ara, res. Les coses, saps?, s'han de prendre tal com vénen, amb tota la calma. Ja hi penso, ja, amb l'hora del terrabastall, però és precis deixar fer... i que vagi fent la meua dona. Ja vindrà tot pels seus passos comptats...

I la seva dona, prou que anava fent de l'amor clandestí... Així les coses, passaren dues setmanes. I quan, jo, em vaig enterar de que En Ramon encara no s'havia decidit per la integritat de la seva honra, cregui convenient, com a bon amic, atiar-lo a la desfeta marital, i... a la fi, es va decidir.

A l'endemà, en veure'l, li vaig preguntar:

—Com ha anat la gresca, amic Ramon?

—Sí, mira, res—em contestà—. Senzillament, jaestic separat de la dona! Veus ací.

—Així, home! No saps el que me n'alegro! Tothom n'estava assabentat de la seva infidelitat. I quin terrabastall haureu mogut, eh?

—No, no gens, Josep—digué En Ramon amb un somriure irònic—. No gens. Tot ha anat sense cap mena de soroll, sense presses, amb tota la tranquil·litat... Figura't que quan he arribat a casa per rompre amb ella, saps?, la meua simpàtica esposa ha tingut a bé, a més de deixar la porta del pis oberta, obsequiar-me amb una lletra que deia: "Ramon: Per a gaudir de la vida en plena activitat amorosa, en tots els conceptes, la qual cosa tu estàs ben lluny de realitzar, he decidit fugir del costat teu, del costat d'un home que, amb la seva excessiva calma, s'ha convertit en un impossible.—La teua dona." Així, amic Josep, en la lletra; i... en aquella llar matrimonial... el silenci, la calma... Res de la seva pertinença!...

Per què els records d'aquelles esposalles?

En arribar aquí, la faç d'En Ramon remarcà certa tristesa... El cervell li va fer un giravolt...

—Si que te l'ha fet bona! I, ara, que faràs?

—Què vols que faci?—i dels seus llavis brollà un somriure sarcàstic—. Què vols que faci? Un contratemps pel camí de nostra vida, per dolorós que sigui, tingui o no tingui remei... per què amoïnar-s'hi? — exclamà en ple sarcasme.

I el tranquil d'En Ramon restava, ara, amoïnat! Era que obri els ulls a la realitat, com prenent, a l'ensems, que la seva tranquil·litat excessiva fou la veritable causa del desviament de la seva volguda esposa, i no tingué altre remei que emmotllar-se a la conformació i a una tranquil·litat moderada.

J. F. E.

## JULIOL

Pel juliol,  
ni dona ni caragol.

Ja som al mes de juliol,  
el mes de la calor forta,  
quan pugem les sangs al cap  
i passen les coses grosses:  
de baralles i de crims

és el mes que més en porta,  
i quant a revolucions  
n'acostuma a fer de bones,  
ei, bones en el sentit

de resultar sorolloses  
i de portar molt trasbals  
i malmetres forces coses,  
perquè una revolució

feta amb aigua de colònia,  
ni és digne de dir-ne el nom  
ni pot passar a la història.

Que juliol és arriscat,  
ben clarament es demostra  
només amb el nom que duu,  
que és el d'un cabdill de Roma,

que féu anar enrenou  
amb ses guerres tot Europa.

El conegut moviment  
descobert a la bona hora,  
dit de la "Nit de Sant Joan",  
fracassà de cop i volta

per no esperar el juliol  
abans de voler fer l'home  
aquell que el va preparar  
i que s'és quedat a l'ombra.

La Naturallesa, que és,  
tan sàvia en totes les coses,  
coneixent que el cos humà  
amb la calor es destarota,

posà al més que comencem  
les fruites voluminoses  
com les síndries i els melons,  
plenes d'aigua saborosa,

i que són uns refrescants  
d'aquells que gaire no en corren.

La Higiene que, clar es veu,  
que és una ciència famosa,  
en venir el mes xaridors  
magnífics consells ens dona,

com són els de prendre banys,  
de dar-se dutxes ben fortes,  
de no menjar caragols,  
de no acostar-se a les dones,

de no veure gaire vi  
i d'anar-se'n cap a fora  
per a rebaixar la sang  
amb excursions alegres,

lluny del maleit traüt  
i les lluites tenebroses  
que fan de les ciutats grans  
un infern en tota forma.

Passa, mes de juliol,  
que amb tu no hi volem pas bromes,  
passa amb tes curses de braus,  
que solen ser bastant bones;

amb tes festes de carrer,  
per al jovent perilloses;  
amb la terrible calor  
que els cervells forts destarota,

que ens fa fer un gran abús  
de cervesa i gaseoses  
i ens obliga a tirar glaç  
fins a la mateixa sopa.

Quan hagués passat del tot,  
i ens deixis com una coca,  
serà l'hora de parlar  
de les coses que s'apropen;

deis propòsits del Govern...  
de que la unió fa la força...  
i de que farà quatre anys...  
d'allò que tothom recorda.

FLOK

EL PRESENT NUMERO  
HA ESTAT VISAT PER LA  
CENSURA GOVERNATIVA



### LES EXIGENCIES

—Però perquè vols que fem el viatge de nuvis en aeroplà?  
—Per a tenir de tu una altra prova d'amor.

### REPLICA A UN ARTICLE

## Carta oberta a Angel Samblancat

He llegit avui—dijous—el vostre article inserit a "El Diluvió" "La nueva sensibilidad". No per l'afany de fer-me plaent, he de dir-vos que lleigeixo tots els vostres articles allí on sé que es troben. Vós sou, junt amb Josep Pla—amb el qual teniu alguns punts de contacte—un dels nostres escriptors que més m'agrada i m'interessen, periodísticament parlant. (Això no vol pas dir que us consideri els millors.) Potser sigui això a causa de l'agre-dolç—com les fruites àcides—i el tret peculiar tan inconfundible i vigorós. Tots els vostres articles, esteu-ne segur, m'agraden; ara que uns em convencen i altres no. Aquest, susdit, està comprès en els últims. Vós acuseu el nostre segle—parlo dels que hem nascut en el nou-cents—d'un excés de superficialitat nociva. Això que de primera ullada sembla dolorosament real, no és cert; tant, o més, que en el vuitcents, ara la joventut, la veritable joventut, sent ànsies d'un millorament moral; es preocupa més, cada dia, de les qüestions abstractes, i deixa de banda les concretes o purament materials. L'Art modern, per més que el vostre amic pintor us vulgui fer veure el contrari, és incommensurablement més espiritual, més ideal i més idealista que el sentimental i torturat del segle passat. El super-realisme, que vós qualifiqueu d'esnob, més que una qualitat és una fórmula auxiliar per a arribar a formes definitives que res tenen que envejar, quant a profunditat espiritual, amb les que s'empraven i s'aconseguien a l'època de la qual vós feu el panegíric.

Féu mal fet i pequeu de lleugeresa en acusar d'enemiga de les meditacions profundes i transcendents, una època que, segons vós mateix diuen, busca una quarta dimensió. Aquesta dimensió que confesseu ignorar el que és,

no tan sols és l'ànima que dona vida i el vincle que uneix les demés, si no que és, a l'ensems, l'estatge d'aquestes i el nuu on batega l'infinit:

... Oh, poeta extasiat...  
hi ha un ressò de les cadences  
de l'ocell d'ales immenses  
que nua en l'eternitat!

exclamava Maragall, el clarivident, d'aquesta dimensió. No es pot "emamar més alta profunditat ni més profunda espiritualitat a una època; a una època que admet la supervivència de l'ànima, que creu en la reencarnació; en les lleis karmàniques, no com a cega religió; però sí com a caràcter d'especulació científica; una època que té una joventut que admira Flammarion, que venera Richet i que estudia avidament les doctrines de Freud.

Que aquesta època té les seves coses dolentes, no ho neguem. Quan veurà la Humanitat realitzada la suprema perfecció? Es que potser sols tenim coses dolentes en el segle XX? Tenim aquests éssers estranys que anomenem "gente bien", però el XIX tenia en els "smarts" la seva equivalència. El XX es diverteix amb espectacles frívols i barbets; però el XIX ens deixà per herència la guerra més inhumana i més salvatge que vegegen els segles.

En els vuitcents veié la llum el pròleg del "Cromwell"; en el nou-cents, sota les ales d'uns avions, s'han donat les mans espiritualment tres pobles amb la joia al cor, tres pobles que els homes del vuitcents feren entre ells destroçar. La gesta última ens sembla molt més transcendental.

Perdoneu que us hagi rebutat alguns dels vostres juis: en alguna cosa potser tingueu raó vós, però en altres potser la tingui jo. De totes maneres, però, no serà obstacle a que el món vagi evolucionant i que la Història futura, la veritable Història, digui: "Dels vint segles d'una Era pretèrita, l'últim fou el millor.

Més grat de fer-vos constar, en acabar, la realitat dels meus sentiments afectuosos.

JORDI BARGALLO

## LEON DAUDET ALLIBERAT PELS "CAMELOTS DU ROI"

Léon Daudet—ningú no dubtarà que estem tot lo oposats que possible sia a les idees d'aquest cap del realisme francès—és un home violent. La seva actuació política el porta sovint als insults i a les amenaces. El fill de Léon Daudet, el jove Philippe, es suïcidà dins d'un automòbil; el seu pare, volgué fer pasar que no s'havia suïcidat, sinó que havia estat assassinat. La seva dolor el portà a extre-mar la violència; i atacà amb insults i amenaces a significadíssimes persones. Daudet fou condemnat.

Com entrà a la presó

A l'hora d'ingressar a la presó, Léon Daudet es tancà a la redacció d'"Action Française" i ajudat dels partidaris del partit, els "camelots du roi", es resistí a la policia. Resistí prop de tres dies. Hi hagueren una trentena de guardies ferits. Calgué que els bombers inundessin el local i que per França s'invités a Daudet a lliurar-se; per no vessar sang francesa, l'escriptor i polític es lliurà.

Per a alliberar-lo

Feia pocs dies que Daudet era a la Santè. Dissabte passat, els "camelots du roi" anaven a realitzar un pla d'engany al director de la presó, M. Catry, per a alliberar el seu cap.

S'apoderen del Ministeri de l'Interior

Al migdia, els "camelots du roi" ocuparen hàbilment

tots els telèfons del Ministeri de l'Interior. Un d'ells, demanà el director de la presó; es féu passar pel ministre M. Sarraut.

—Sou M. Catry, director de la Santè?—digué—. Sóc M. Sarraut, ministre de l'Interior. Surto del consell de ministres. Acabem de prendre una mesura d'una certa importància; és per això que us he volgut avisar jo mateix. Hem decidit alliberar MM. Daudet, Delert i Sémart. Però no volem que aquesta mesura de gràcia serveixi de pretext a manifestacions pels carrers. El millor és deixar-los en llibertat abans que es puguin preparar les manifestacions, és a dir, immediatament. L'hora de dinar és, sembla, la millor. Deixeu-lo anar, doncs, de seguida. Ja sé que aquest no és un mitjà regular, però, per ordre nostra, vau obrar així, fa vuit dies, pel comunista Girardin. Ho regularitzarem de seguida... Fareu sortir primer a Daudet i a Delert i poc després a Sémart. Féu que aquests senyors siguin fora d'aquí mitja hora.

—Bé, senyor Ministre.

—Surto del Ministeri, però podeu telefonar al gabinet quan hagueu executat l'ordre. Puc comptar-hi?

—Sí, senyor ministre.

—Bé. Gràcies.

Els "camelots", doncs, fent-se passar pel ministre, ordenaven la llibertat dels dos homes de l'"Action Française" Daudet i Delert, i, per a fer creure més fàcilment a M. Catry la veracitat de l'ordre, a un home d'idees ben oposades, M. Sémart, secretari del Partit Comunista.

M. Catry, tot just deixat l'aparell, tingué els seus dubtes, però, M. Catry tornà a telefonar al Ministeri. Però

els "camelots du roi" ocupaven totes les línies; només n'hi havia una de lliure, i un "camelot" s'esperava darrera l'aparell. En telefonar-lo el director de la presó, es féu passar pel secretari del Ministeri i confirmà l'ordre i esfumà els dubtes de M. Catry.

La llibertat

M. Catry, executà l'ordre.

Léon Daudet i Josep Delert dinaven. El director, tot satisfet, els comunicà l'ordre i els manà pressa per a sortir.

Daudet i Delert ignoraven els plans dels partidaris. La seva satisfacció fou gran. Abandonaren als oficials de la presó el restant del menjar i tot el que tenien a les cel·les i els repartiren diners.

Sortiren. Un automòbil enviat per la muller de Daudet els esperava.

Al cap de poc sortia M. Sémart.

La sorpresa

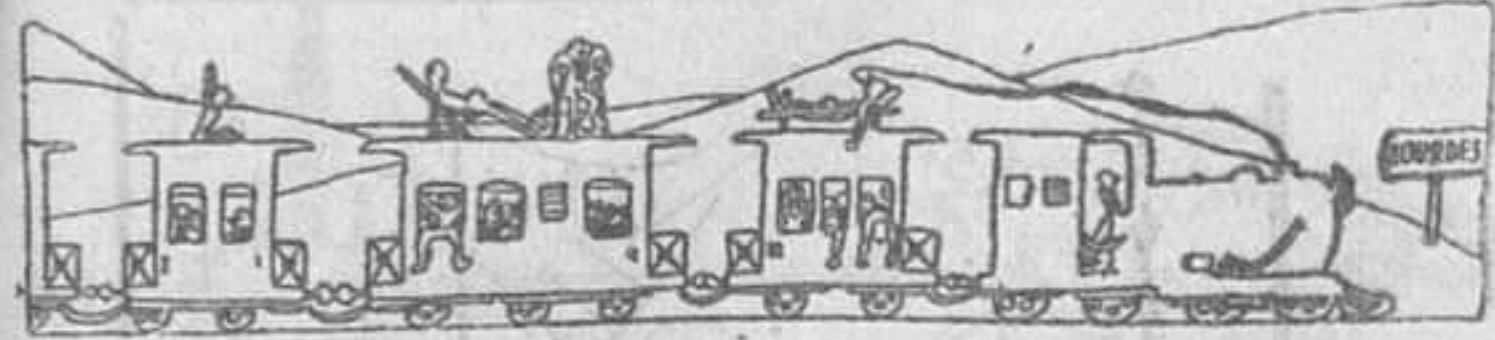
En conèixer-se l'engany, la sorpresa general fou enorme.

Immediatament es reuni el Consell de ministres i prengué severes mesures secretes.

A l'"Action Française" onejà la bandera tricolor. Els partidaris del partit realista anaven a manifestar les simpaties a Daudet.

Sembla que es destituirà M. Catry, quan M. Catry ha obrat amb la major bona fe. Es just que si creia que l'ordre li venia del ministre i que al cap de poc el secretari del Ministeri li confirmava, complís l'ordre.





IMPRESSIONS DE VIATGE

LA RAMADA

Com un ramat—ja ho era un ramat—s'ham aplegat els peregrins davant de l'estació. Els peregrins són peregrins. Els quals, encara que pertanyents al sexe fort, també porten faldilles.

Se sent una forta, aspra i sospitosa...

Hi ha, entre els peregrins, una alegria nerviosa, exuberant. No sembla que vagin a un



lloc trist i fúnebre com és Lourdes. Al contrari: sembla que es dirigeixin a una fontada, a una "juerga", a una bacanal.

Sembla, també, per un cert aire bèl·lic, que



vagin a una creuada—i no croada—perquè tots criden:

—A Lourdes! A Lourdes!

Tots parlen de la Bernardeta com d'una parenta rica a la qual es pot molestar impunement.

Aquesta col·lecció d'ex-vots—camés, braços, ulls, caps, bonys i altres desgràcies, vistes en



un mirall d'aquests que contrafan la figura—, no donem la impressió tràgica que haurien de donar.

I és que la tragèdia també és bellesa i aquesta pobre gent són enemics de la bellesa, li han declarat guerra a mort.

Tots aquests peregrins, a més del llibre d'oracions—o per a suplir el llibre d'oracions, que



no és tan necessari com això—haurien de dur un exemplar del "Lourdes" d'Emili Zola.

Com tremolen els pagesos, la gent tranquil·la dels camps i les muntanyes, quan veuen el tren de la mort—el tren de la mort.

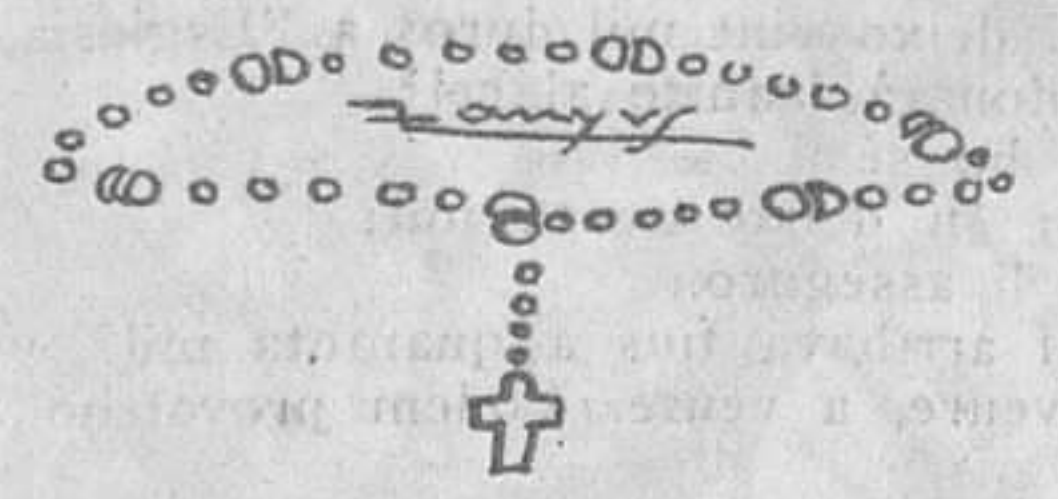
Fan més diners a Lourdes en una setmana, que totes les llibreries d'Espanya en un any.

I és que encara hi ha molta llana!

I convé esquil·lar-la!

I com més aviat millor!!!

Quan tornin els peregrins de Lourdes, tots tornaran bons, grassos i hauran tret la rifa.



Les pomes del menut

Un bordegàs va amb la sima carregada de pomes que acaba de robar d'un hort.

Pel mateix camí, i en sentit contrari, ve el senyor Rector del poble.

El vailet preven la castanya que l'amenaga i es cura en salut.

—Vol una poma, senyor Rector?—li diu, obsequios, al capellà.

Aquest, golafre, clava les dents al fruit que li ofereixen.

—Que són bones!—exclama, satisfet.—Vinga moi, dona-me'n una altra.

El menut li allarga la poma generós i comença a pelar-ne una per a menjar-se-la ell.

—Escollita—li diu el mossèn, en veure això.—Tu et menges les pomes pelades?

—No, senyor. Mai!

—I doncs?

—Es que avui, sap?, en baixar de l'arbre, m'han caigut al femer.

Un homenatge

Dissabte a la nit els radicals van retre un homenatge a J. J. Vinaixa, per l'encert amb què dirigeix l'òrgan del partit i per l'èxit obtingut amb la publicació del llibre "La expulsión de los jesuitas".

A l'acte, que tingué lloc a la Casa del Poble i que consistí en un "lunch", s'adheriren nombroses entitats i personalitats republicanes.

Hi assistí també el nostre company Angel Samblancat.

El president de l'entitat organitzadora oferí a l'homenatjat un magnífic pergami amb dibuixos ahusius de "Pedro Nimio".

Brindaren els senyor De No, Ulled (Jesús), Rodríguez Soriano, Moré, Esteve, Giralt, Gardó i Samblancat.

Es llegiren telegrams de Lerroux, Iglesias, Azzati, Rocha, etc., etc.

El saló teatre de la Casa del Poble era ple de gom a gom d'homes i senyores i presentava l'aspecte de les grans solemnitats.

Diàlegs al vol

—Diu que han tornat a apujar l'oli, senyor Quim?

—Poca cosa: trenta centims per litre. És qüestió d'una mica de paciència i tot s'arranjàrà.

—Ai, Déu ho faci i la Mare de Déu

—Però, que li han donat alguna cosa forta per a menjar? No m'explico aquest canvi.

—No, senyor, no. Un cosa ben lleugera: Una cruixa de llebre!

—Veus aquest que porta el penó?

—Sí.

—Doncs és aquell que han mutat dues vegades per manca de pes.

—Que és bufó, eh? I que arrissat que va!

—Mira, a la meua escala hi ha un que ven carn, un altre gallina i un altre ous i lleit.

—Quina mà de jueus, noi!

—Doncs el més pelat té dues cases a Sant Ambren.

—Llegeix, home, llegeix. "En el año cuarenta la Mayonesa tapará San Pol".

—Agafeu-me, que em trenco. Ai, la mare, quin mussol!

—Caram, Pauleta! Que no ve a l'església, avui?

—Em ve molt malament.

—Vingun, dona, que crearem per a aquells pobres del tren de Mèxic.

—Es veritat que s'immengen tingueren una gran festassa?

—Sí, noi; feia quaranta anys que no s'havia vist. Fins música i tot.

—Devia ésser per a que la gana ballés el "charleston".

—S'han divertit molt aquestes revetlles, senyora Leonor?

—Què li diré? Varem sortir al carrer i ens fèrem la il·lusió que ens divertíem.

—Ai, filla! Nosaltres anàrem a la sorra, a la Barceloneta, i la Quima va assegurar damunt d'un gos mort.

—Noi, he llegit la premsa d'avui iestic esgarrifat; els russos han fet una matança terrible.

—Però, de que s'han feta la matança? Es que ara és l'època de matar porcs.

JOSEP SERRA

UN TROS DE PAPER.

que per lo mateix ja sab de cert que no li hi atmerarà. Quan se parla de política davant d'ell, may pren una part activa en la conversació i se sent murmurar de l' govern, tot lo més que diu és:—Efectivament, só de opinió que las cosas no marcan massa bé; aquets pagos! aquete pagos!

Lo home de mon se hauria casat si hagues trovat una noya de bon geni, económica y ben dotada, pero com aquestos feits van escassos, encara no ha trovat lo que busca fa tant temps. Pot ser alguna dia tindrà la varpa de trovarla, y allavors se casarà porque ja té calculada una per una las ventallas y los inconvenients que porta lo matrimoni, y se ha convenut de que ab una dona de aquellas circunstancias hi guanyaria més que no hi perdria.

Quan apasor seu se trova entre mitj de dos que disputan, procura apaciguarlos donant la rabó a tots dos, pero no tinguen por que may vulga encarregar se cap comisió delicada ni espionas: diu que lo seu geni no es per aixó y que no li agrada embolicar.

Com sab que una de las prendas millors de aquest mon es tenir bona salut, posa un gran esmero en conservar-la. Menja arreglat, paseja pera fer la digestió, no abusa del fumar ni dels licors y may retira tart. Té un especial cuidado en refrescarse las sanchs á la entrada de la primavera, may se posa á la corrent del aire y tot sobint se mira la llengua á n' el mirall per veure si li convé purgarse.

EPIGRAMAS.

La Lluïssa es una criada, que la deturaria parats; Quant mes se tracta ab soldats Molt més te de soldada.

Digue á un boig, cert berratro ab llenguatge convincent: —Sou mes berratro que jo, puig vos heu begut, m'heu, de un trago lo entusiasmet.

Me fa'l matrimoni, Aleix, lo efecte de una paella que al revés sempre m serveix; per freigir á la costella la costella á mi m freigix.

Un xicotet va trenca un vidre de un sabat surt aquest, no'l pot habé y li diu —Miri de un marra!

Lo xicot gira la cara al veure tant mal tractat, y respon mij enlatat: —Desde quant sou lo meu pare?

Felise y Pep l'home important á casa l'apotecari, diu que sempre está cridant que ha compost un diccionari. Crech que es cert perquè jo un dia lo veigí atrafegat que ab pastetes componia las cubertes de un llibrot.

En vista de lo bon gust, excelent iluminació, abundancia y bona quantitat de los tabacos, que ha presidit en la tenda del Pasaje de Colon propietat de los senyors Ros y Aran, Un tros de paperombra á dits senyors procedors de la seva redacció y los autorias porque pugan ferbo constar en lo rotol de la botiga y en las marcas de la casa.

Heu rebut aquesta setmana lo primer y segon número de Lo Noy de la Mare.

—Que se'n sap de aió de Salamanca? —Home, que no sap aquell refran? Qui vulga sabé que hi vagi.

Un peial que va sentir aplaudir la célebre frase de vol mes honra sense barcos, que barcos sense honra, digue: —S' que se admiran de poch: jo ja fa anys que dich que mes me estimo diners sense bossa que bossa sense diners, y la Europa ni menos me ha fet cas!

—Chequin senyor Onofre, lo mont está cap-girat, ni lo Pauchich pot ser pacífich, miri que es proal! —Home es molt senzill, á la mà del Inglés.

Aquí jau un bolero d'avaluat. Mes valdria que sempre hagues jogat!

UN TROS DE PAPER.

Sembla que lo Credit Comercial de Cadix se ha descreditat un poch; segons portan los diaris en blanc y en negre.

A los delegats del Govern sembla que també los agrada fer bromada.

Lo passatger inglés preguntá á un indio que quantas perdus hi havia hagut en lo Callao á consecuencia de la fumyina que los hi doná la nostra esquadrá.

Lo pare prou va recorrer, pero ¡oraxant! l'Anton lo guanyava sempre per primera hasta que al fi conveniat aquell de que no s' tractara res y de que l' xicot no tenia la dos y quarta de jugador hi de aficionat á las donas y al vísabent també que no li agradaba anar á las profesiones, y que no havia escrit may cap pesca en catalá, va pensar: que tardé los xicots á estimar que s' casassin en nom de Déu y dels Sants, axí com axí á l' amor agra'l d'ultima y primera y l que per conseguirho á hi primera y segona es un valent simplet.

Y el xicot que explicá lo casament de l' Anton, ¡Dichant lo llotí! ¡Quarig! no se'n pas res! ¡Saben lo que es l'Anton! Lo tot de la xarada.

Solució á la xarada anterior. CAPO-TA. Solució al geroglífich anterior.

Geroglífich: K U R U P L

La solució á dars en lo número, que vé.

E. R.—Casimiro Miralles.

Administració y Redacció. Carrer del Arch del Teatre, entre la núm. 21 y 23.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ. LLIBRERIA ESPANYOLA I. LOPEZ, EDITOR. Carrer Sants, 16, y Rambló del Rey, 18.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ. Carrer del Arch del Teatre, entre la núm. 21 y 23.



PREU DE SUSCRIPCIÓ. BARCELONA. 4 real. FORA DE BARCELONA. Trimestre. 12 real.

UN TROS DE PAPER.

Ben haja, donchs, lo Sr. Jordán que tan bonics y filotrópicos sentiments abriga! Los héroes del Callao, los que han recordat los millors temps de la nostra patria y han reanuciat las antiguas glorias de la marina española lo mereixen tot; es á dir tot lo que mereixen a més de la gloria que se'n va dedicar en lo Prado Catalán!

Lo Sr. Jordán, emparari de aquell establiment, ha sigut lo primer que s'ha recordat lo que detras de las victorias conseguidas á force de sang, sempre s'hi amagau algunes necessitats y un pocs il·lustrats.



MIRADES A L'ESTRANGER



En Mussolini rep la visita d'un diplomàtic de Ceilan



Heus act unis retrats curiosos y força interessants: els de les reines caigudes d'uns quants anys ençà: la de Portugal, la de Rússia, la d'Àustria-Hongria, la de Grècia i la de Xina

El ric moribund

Un milionari que agonitza es gira cap al sacerdot, que l'ajuda a ben morir. —Es veritat que he robat molt— declara—. Però, si deixo vint mil duros a l'Església, Déu em perdonarà i anirà al cel? —No ho sé. —I si en deixo trenta mil? —No li asseguro. —I si arribava fins a quaranta mil? —A veure, a veure. Podem provar-ho.



A Madrid, un vell de seixanta anys ha matat a cops de destrà la seva dona. Ací, ens costa treure el geni. Però, ah! Quan el fiteiem, som terribles. Llavors matem la dona.

A Sevilla s'ha descobert una falsificació de timbres de l'Estat. A la formosa ciutat andalusa en això de falsificar hi tenen la mà trencada, es veu. Hi havia duros sevillans. Ara tindrem també timbres.

Perquè li han fet una estafa de 12.000 pessetes, s'ha suïcidat a Alacant el director de la sucursal del Banc Central. Per l'èpica estafada del Banc de Barcelona no sabem que s'hagi suïcidat ningú.

En Cagancho ha tingut un altre Waterloo a la plaça de Madrid. Va estar tan covard, que el va haver de protegir la guàrdia civil per a què el públic no el tinxés.

Es veu que En Cagancho davant dels braus vol justificar el seu cognom i es caga... "ancho".

Diuen que el vespre van fer a Sant Andreu la processó del Corpus.

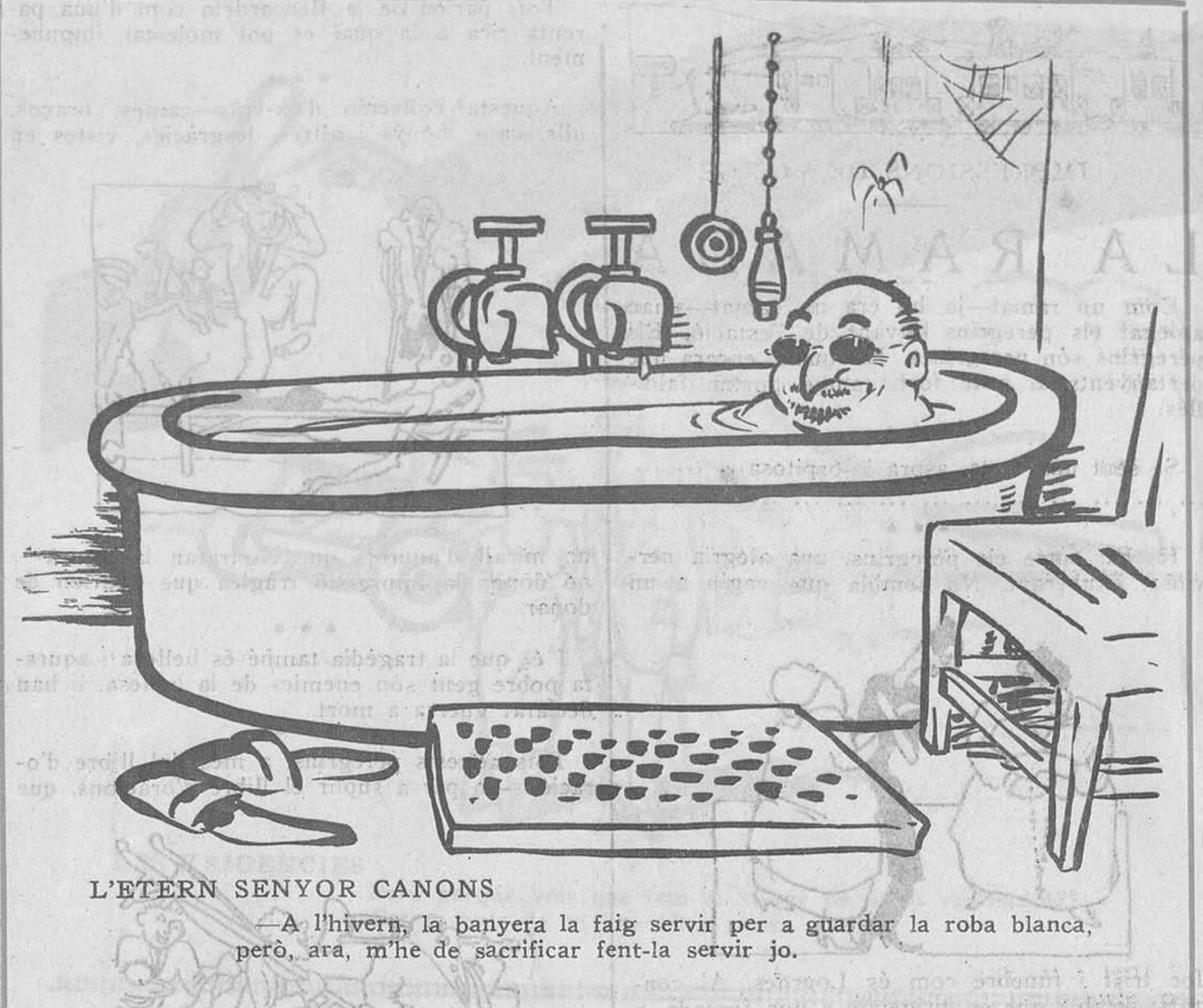
Però va ploure, i els clercals van haver de córrer amb el cirri a la mà.

Un regidor ha fet tancar un teatre.

Com?

Estronant un disbarat que es titula "Voilà la révêue".

Felicitem estusivament al senyor Colom Carmany.



L'ETERN SENYOR CANONS

A l'hivern, la banyera la faig servir per a guardar la roba blanca, però, ara, m'he de sacrificar fent-la servir jo.

A Alemanya els imperialistes tornen a alçar el cap. Ja se sap com s'arregla això: cap a terra!

A París reguen a Léon Daudet. A Londres, l'Ajuntament ha tingut una idea genial: per a poder canalitzar el riu, abans hi farà passar aigua.

Es parla de la canalització del Llobregat. L'Ajuntament ha tingut una idea genial: per a poder canalitzar el riu, abans hi farà passar aigua.

I diuen, demés, que, per a què aquest canal sigui únic al món, l'aigua que hi passarà serà aigua de Carabanya.

Aquests dies de "verbena" semblava que estàvem en plena revolució. Tot eren trets i explosions. Els sustos que hi han hagut!

Per haver-se escapat de la presó el director de "L'Action Française", Léon Daudet, ha estat empresonat el redactor en cap de dit periòdic.

Això, aquesta manera de fer justícia, si que, la veritat, no la comprenem.

A Estrasburg uns alemanys s'han barallat amb uns soldats francesos. Hi han hagut ferits greus.

Senyor Poincaré: ja hi tornem a ésser?

El fill d'En Maura, comte de la Montera o del Morter, es passa a la nova política.

Si que respecta la memòria del seu pare!

Impremta La Campana, Olm, 8, Barcelona

UN TROS DE PAPER

Jaiambé del autor que es ingles y i d'oro que es del sonyor Barton-u.

Alguns preguntaven: qui farà de Mendez Núñez? Qui hauria donat lo paper de Callos?

Lo paper de Mendez Núñez se l'ha quedat tant i per cert que s'en va dir de boga ab aquest vident. Lo que es lo Callos no a pot pas alabar de haber sigut tant bombordejot com la literatura castellana.

Això sí: gran mal sen va fer! Ab una literatura indefensa y que ni menes es blindada.

Després, lo bombardejot del Callos va tenir loch d'ocorrença d'una provocació, però a qui zamboni es la provocació? Si la literatura no s'ha ab a miogi! Si l'únic que va provocar va ser lo públic!

Fins al sortir del Prado, no vaig saber qui havia fet lo paper de Callos.

—Ola Giménez: vaig sentir que un deya a un altre, tu per son? Que tal com estas?

—Yo, callós; va contestar lo Giménez: històricament. Donchs es clar que el paper de Callos lo va fer un andalús.

—Y l'execució? Saben que fa goig to Sr. Villabronosa vestit de armit! Saben que ab gaires Laca com aquestas... i! Be! Be! Ja n'ha prou per avay! Vaya unas ganas de encaparrar: no val tant lo Peru, com lo mal rato que hi he fet passar! Ca ha de valer! Si ara ja no deu quedar mes que l'gnomo! Ja s'ha acabat donchs allò de dir a una noya maca que val un Peru. Ara i que vulgué quedar un xich ab una xicota li ha de dir que val un Mendez.

—Ah! y este Sr. Cibat Romano per mica que s'ocupa estar de improvisar Laca, li agrairim molt. Si, home, fassin aquest favor. Si té algun ressaltament ab la literatura, peguhil a solas y no fassin pecats de excés.

De aquest modo no li passara may lo de aquesta vegada que a mes de indisposar ab la patria del gnomo ha quedat malament ab la patria de Cervantes.

BONAVENTURA GIBELI.

IANEM MALIS!

—Callabre... això no pòst! Ho ve es per ara, anem malis. No s'ha res no passa ni d'ara, no hi ha feyna, ni d'franch. Això sembla un camp perdut, un gallinès esbolicat!

—Que pensan fer? Mira, a veure si la veina arriba! —Qu heu perdut lo di d'acert? —De estic repetit! Aquest cop si que... no fraqueem, senyors, nos hem venut!

Totbon crida, tota gemenca, totbon tragina algun mal! Lo que no s'ha fet un trosch, se posa la mà en un braç. Lo qui no se d'ans ab crossa, se té de te acompayar. Lo que no cau ensopayar.

—Lo que no ensopayar! —Mira, a veure si la veina arriba! —Qu heu perdut lo di d'acert? —De estic repetit! Aquest cop si que... no fraqueem, senyors, nos hem venut!

—Lo que no ensopayar! —Mira, a veure si la veina arriba! —Qu heu perdut lo di d'acert? —De estic repetit! Aquest cop si que... no fraqueem, senyors, nos hem venut!

—Lo que no ensopayar! —Mira, a veure si la veina arriba! —Qu heu perdut lo di d'acert? —De estic repetit! Aquest cop si que... no fraqueem, senyors, nos hem venut!

Ja fins la del meu paraigües tinc en vaga dia. No n'hi ha cap que no badalli, mortas de son y de fam! Si s'ha preguntat qui son quarts, ja no se n' recordaria. Los pobres parla-monedas ja no tenen que portar, y si no portan recates, lo qui es monedas, monedas. Las caixas, deixembo correr, que aquest nom jo sé que fa. Si hi ha algun presyada, per me calpa no los cas que perdés la criatura. Y ja tinc prou mala de capa. Las butxacas, docho! Ab si que s'pensan que hi trobaran? —Voleu creurem? No s'hi ha prou primer, perquè no hi cabran, y segon, perquè allò sembla lo altar de la Solista, fora la capa de mistos, algunas molas de pa, la clau d'obrir l'escritori, y alguna purot estallat, no cal que passe cuidado, que no hi desaparegan. —Paper dituent? —Vatallat! De quin? paper del Estat? —Ay senyor! que se pensan fermet? —Tres per cent! qui s'ne voldrà? —Tres per cent! ni carretel-las, ara mateix los pendran! Paper... ah, estic més de batus, que no estic que batus malat! —Si sembla que ha perdut l'oma De pujar! —Si està pliat, y no vol demanar carta, de por de un Talabat! —Si ja, ni a quarto la litura, cap drapaire n'vol comprar! —Si s'xiots no fan cadenas, per la festa de san Joan! —Si a tots, ha d'ampes disqualos, que la guerra dels set anys! —Si molts de por que li tenen, ja ni n'gastan per fumar. —Paper... si ja ni las barbas, per ment li pòden contar! —Si ara ja t'únic que passa, es lo gros d'embolicar, l'esperanca d'Ataferreras, a estudi, i de cartilas, per fama, i del ussarano y la paperets dels gegants! —Y endavant! —Per qui es lo maca que vol paper del Estat? —Y accions! No s'liga nadat, com volco accions trovar, si ningú lo moviment, ni tant sols per als i bras! —Si las unicas que s'usan, de un quant i una a aquesta part, son estrano i e cabells, i parve cop de guya al cap, trucá a la porta, al Hospital, passar gana... y badallar! —A veure fassin engosst ab aquestos accions! —Que se s' treu de se accionista? —Se entre paca y no cobrar, y aná y tomar de las justas, arrosos de pendrehi mal, se passa lo temps precís per ferse un altre jornal. —Si s'fraca ab obligacions, ja han caigut al diu del canch... No hecha obligaciones valguis, totbon las vol ensandar, si la dich que la conciencia sentir oridar a un canal, ab oyna, dita y craturas, la mes cana de uny any, que no vol obligacions, y a la familia que hi! —Que la dich... fins una crutia, avay quax jo m'be llevat.

ni m'ha volgut mudar l'aigua, ni servirme l'esmorzar! Y mentres tant, tot son llantos... Per l'un cantó s'petan banchas, per l'altre s'obolaban caixas, que es lents la por que fan, que ja ningú m'vol morir, per no habers hi de ficar... Si un te billetes d'una caixa, se queda sense cobrar... si del Ranch, té de fer caa... y si té de les amperadas, erra d'un punt, per una una... —Vetiqui ls billetes que fan! —Y res! un bon to familia! —Las xiots se van fent grans, y un bé hi ho té de comprar... Y ara, i mes gran té la rosa, y i xich avora i maná... Y la dona s'posa grossa y un la té de contemplar, y ferla passar depressa, per davant de casa en Camps! —Después dirán de la vida! Per co playo tant als gats, si ab una ja n'hi ha aquest tip, ves ab els que fan! —Be!... que se deya jo al principi? —No s'ha deya que anavam mal? —Ara jo... com si ho veiges, ja sé lo que m'respondran... Venis dirán: «De que s'queixa? —D'abont surt aquest tip? —Ei! si que se n'pot ben riure, tant panxonet y tan gras! —Yehuen ficarse en las cosas, senza saber lo que hi ha? —Densas ara, perquè ho sapigan, lo loquer se m'ha pujat, y la monada s'escorra, y mentres tot va tant mal, lo pare de la xicota no vol deixarnos casar... Deixembo correr!... si! si girem full!... y no n'femcas... —[Ara que hi pens! Y que passin ab tota felicitat, y ballantina ben grassona la festa de san Joan!]

JOSEPH SERRA.

UN HOME DE MON.

Entre las moltes ciencias que abrasen los coneixements de las cosas humanas ni ha una que no se apre en las Universitats ni en los llibres, per lo que no se donan titols ni diploms y que a mi sempre me ha semblat la mes difícil. Es la ciencia de la vida. A los que la pascheben se se hi diu *homo de mon*, y lo llibre en que la han estudiada se titula *ganancia parda*. Aquesta ciencia lo mateix que totas, demana una ni posicio que pocha la tenen; se ha de haber nascut *homo de mon* lo mateix que se ha de haber nascut *matemàtic* o poeta. Trovarem molts homes plens de estudi que fan disbarats garrifals que estan en oberta contradicció ab los principis mes sensills de la ciencia a que se han dedicat y que de segur no s'farian molts homes que no saben llegir ni escriure. Quants profundos filosofes hi ha que; han creuat las pestanyas estudiant la naturaleza humana; fisica y moralment, que coneixen lo som d'el nebrí; peti del cos y lo atribut mes insignificant del animo; que descriuen admirablement las passiones y los medis de evitarlas y se deixan arruinar miseravelmente per una ballarina que no mes sab fer piruetas! Quants profundos de la natura de los llibres y d'altre mercaderis se deixan enganyar per un pagés que no sab quants rals té una peseta! De aquesta diferencia las gran que hi ha entre l' *homo de ciencia* y l' *homo de mon*, deu provenir aquell adagi catala de que «a han burros ab lletas y sense lletas». Es necessari no confondre a l' *homo de mon* ab l' *homo de ciencia*. La primera ha nascut ja ab una disposició especial per riure, na l' *homo de mon* recursos per lo.

COSTUMS



— Mira, lo 1 ha tret la grossa — Donchs jo he errat d'un punt — Que tens lo 2? — No, no n' tinc cap

es l'home de la ciencia infusa, es lo geni. Lo segon ha tingut de adquirir a costa seva la experiencia que té; cada coneixement li ha costat un desengany, cada pagina de aquest llibre d'or li costa un grapat de diners, un causal de salut y una porció de anys. Es un propietari que se ha arruinat fentse una casa. L'home de mon no se enche. Lo seu instint li ha fet comprendre que l'home mes insignificant quant se declara enemich encarnat de un altre pot fer molt mal, y per això evita totes las ocasions de enemistarse ab la gent. Si a pesar de lo seu cuidado, algú li fa alguna mala partida, procura vejar-se de un modo que no s'comprometi; fra la potra y amaga la mà. Generalment parla poch y ab molt cuidado. Ha comprés que no hi ha res que faci tant mal com la llengua y may parla sino quant li es absolutament necessari, y enca-